

Sygn. akt: II K 1598/16

1 Ds. (...)2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Becińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Rybińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Iwony Osóbki

po rozpoznaniu dnia 16.05.2017r., 4.07.2017r., 3.10.2017r., 7.11.2017r.

sprawy:

M. S. c. K. i G. z domu S.,

ur. (...) w G.

oskarżonej o to, że

w dniu 10 maja 2016 roku w T. działając wspólnie i w porozumieniu z P. L. (1) dokonała przywłaszczenia mienia w postaci wózka widłowego marki T. (...) rok prod. 2015 nr fabryczny (...), powierzonego jej przez (...) S.A z siedzibą we W. do użytkowania w ramach zawartej w dniu 14 grudnia 2015 r. umowy Leasingu Operacyjnego nr (...) w ten sposób, że nie zwróciła go leasingodawcy pomimo wypowiedzenia umowy leasingowej i wystosowania żądania zwrotu przedmiotu leasingu w wyniku czego powstały starty w wysokości 79.827 zł na szkodę (...) S.A z siedzibą we W.

- tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

P. L. (1) s. A. i B. z domu K.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 maja 2016 roku w T. działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. dokonał przywłaszczenia mienia w postaci wózka widłowego marki T. (...) rok prod.2015 nr fabryczny (...) powierzonego mu przez (...) S.A z siedzibą we W. do użytkowania w ramach zawartej w dniu 14 grudnia 2015 r. umowy Leasingu Operacyjnego nr (...) w ten sposób, że dysponując nim w imieniu M. S. nie zwrócił go leasingodawcy pomimo wypowiedzenia umowy leasingowej i wystosowania żądania zwrotu przedmiotu leasingu w wyniku czego powstały starty w wysokości 79.827 zł na szkodę (...) S.A z siedzibą we W.

- tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

ORZEKA:

I. Uznaje oskarżoną **M. S.** za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

- II. na mocy art. 73 § 1 kk oddaje oskarżoną M. S. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- III. na mocy art. 72 § 1 pkt 4 kk zobowiązuje oskarżoną M. S. do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;
- IV. uznaje oskarżonego **P. L. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. występku z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;
- V. na mocy art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego P. L. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- VI. na mocy art. 72 § 1 pkt 4 kk zobowiązuje oskarżonego P. L. (1) do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;
- VII. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonych M. S. i P. L. (1) solidarnie do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A z siedzibą we W. kwoty 79.827 (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset dwadzieścia siedem) złotych;
- VIII. zwalnia oskarżonych od ponoszenia opłat sądowych i wydatków poniesionych w toku postępowania, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1598/16

UZASADNIENIE

W dniu 14 grudnia 2015 roku M. S. zawarła z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę leasingu operacyjnego (...) (...). Przedmiotem umowy był wózek widłowy T. /(...) (...). Czas trwania umowy określono na 60 miesięcy, licząc od daty przekazania sprzętu protokołem zdawczo odbiorczym.

Dowody:

- umowa leasingu – k. 5-7;
- faktura (...) wraz z notą korygującą – k. 8-9;

M. S. w okresie od 27 maja 2015 roku do 13 lipca 2016 roku była zarejestrowana w (...) jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą M. S. z siedzibą w T.. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa było świadczenie usług wspomagających transport lądowy. Pomimo dokonania wpisu w rejestrze przedsiębiorców M. S. osobiście nie kierowała przedsiębiorstwem i nie interesowała się jego działalnością, nie miała świadomości na czym polegają świadczone przez nią usługi. Osobą, która zajmowała się na co dzień prowadzeniem firmy założonej przez M. S. był P. L. (1). Skłonił on również M. S. do zawarcia umowy leasingu z (...) S.A. z siedzibą we W., której przedmiotem miał być wózek widłowy.

Dowody:

- wydruk z (...) k. 14;
- zeznania W. W. (1) – k. 21, 286v-287v;
- częściowo wyjaśnienia M. S. 108v-109v, 228v;

Pomimo formalnego zawarcia umowy leasingu operacyjnego (...) (...) z (...) S.A. z siedzibą we W. oraz złożenia zamówienia indywidualnego nr (...) w dniu 8.12.2015 r. w firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., M. S. nigdy nie widziała

stanowiącego przedmiot umowy leasingu wózka widłowego i nie interesowała się jego przeznaczeniem. Zarówno specyfikacji (wyboru modelu wózka, określenia jego parametrów) oraz odbioru wózka widłowego od firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał P. L. (1). Zawarł on również z ww. spółką umowę serwisową dotyczącą wózka oraz umowę gwarancji.

Dowody:

- częściowo wyjaśnienia M. S. 108v-109v, 228v;
- zamówienia indywidualnego nr (...) w dniu 8.12.2015 r. – k. 100;
- protokół przekazania wózka widłowego T. /(…) z dnia 5.01.2016 r. – k. 102;
- umowa serwisowa wózka widłowego T. /(…) – k. 103-105;
- karta gwarancyjna – k. 106;
- korespondencja e-mail – k. 130
- pismo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dn. 15.07.2016 r. - k. 126

W wyniku opóźnienia w zapłacie czynszu leasingu (...) S.A. z siedzibą we W. pismem z dnia 4 maja 2016 r. rozwiązał umowę leasingu i jednocześnie wezwał M. S. do natychmiastowego zwrotu przedmiotu umowy.

Dowody:

- pismo z dnia 4.5.2016 r. – k. 10;

(...) S.A. z siedzibą we W. podjął próbę ustalenia miejsca położenia i odzyskania wózka widłowego T. /(…). W tym celu w dniu 6 lipca 2016 r. z M. S. spotkał się pracownik windykacji terenowej firmy (...) S.A. we W. W. W. (1). M. S. oświadczyła wówczas, że wie o wypowiedzeniu umowy leasingu oraz, że sprzęt stanowiący przedmiot leasingu jest w posiadaniu jej partnera P. L. (1), z którym prowadziła wspólnie działalność gospodarczą. Tego samego dnia, podczas rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z W. W. (1), P. L. (1) oświadczył, że wspólnie z M. S. dokonają zapłaty całego zadłużenia i okażą sprzęt do dnia 14 lipca 2016 roku. nadto, M. S. złożyła pisemne oświadczenie, w którym wskazała, że jest w posiadaniu wózka widłowego oraz wykorzystuje go zgodnie z przeznaczeniem, a nadto zobowiązała się do spłaty zaległych kwot wynikających z umowy leasingu, w tym także do systematycznej płatności rat przyszłych. W przypadku niewywiązania się z powyższej deklaracji zobowiązała się do wydania przedmiotu leasingu pracownikowi (...) S.A. najpóźniej w dniu 15.7.2016 r.

Dowody:

- zeznania W. W. (1) – k. 21, 286v-287v;
- oświadczenie M. S. – k. 28-29;

W dniu 8 lipca 2016 r. P. L. (1) spotkał się z W. W. (1). W trakcie rozmowy P. L. (1) początkowo wskazywał, że wózek widłowy wynajął firmie (...) z W. prowadzonej przez A. N. (1), ale zaraz po przekazaniu sprzętu firma ta zamknęła działalność. Z treści rozmowy można było wywnioskować, że P. L. (1) wózka nie ma, gdyż wózek został sprzedany.

Dowody:

- zeznania W. W. (1) – k. 21, 286v-287v ;

Pomimo rozwiązania w dniu 4 maja 2016 r. umowy leasingu operacyjnego (...) (...) z dnia 14 grudnia 2015 roku i wezwania do natychmiastowego zwrotu przedmiotu umowy, P. L. (1), ani M. S. nie przekazali (...) S.A. z siedzibą

we W. wózka widłowego T. /(...). Wartość wózka widłowego w dacie rozwiązania umowy wynosiła 79.827 zł. Podczas trwania umowy, tytułem rat leasingowych dokonano wpłaty czynszu inicjalnego w kwocie 11.291,40 zł oraz zapłacenia trzech rat po 2430 zł.

Dowody:

- zeznania W. W. (1) – k. 21, 286v-287v;
- rozliczenie umowy – k. 30-31;
- pismo (...) S.A. z siedzibą we W. z dn. 10.11.2016 r. – k.75

Wózek widłowy T. /(...) nie był przechowywany na terenie placu znajdującego się przy ul. (...).

Dowody:

- zeznania J. Ś. (1) – k. 143v-144, k. 240;

Do dnia 19.05.2015 r. funkcję prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pełnił T. S.. W dniu 19.05.2015 r. na stanowisko prezesa zarządu ww. spółki powołany został T. W. (1).

Dowody:

- akt założycielski spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 68-72v;
- odpis pełny z (...) spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 36-40;
- zeznania T. S. – k. 61v, 229;
- umowa sprzedaży udziałów spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) -66v;
- protokół z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 19 maja 2015 r. wraz z listą obecności – k. 66-67;

M. S. ma 27 lat, jest osobą bezrobotną, nie uczy się. Nie posiada żadnego dochodu oraz majątku. Dotychczas nie była karana sędownie.

Dowody:

- oświadczenie M. S. - k. 108, k. 111
- dane o karalności – k. 124;

P. L. (1) posiada wykształcenie średnie ogólne, jest ojcem trojga dzieci w wieku 8 lat, 6 lat i 1 rok. P. L. (1) był karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 24 maja 2016 roku za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk został skazany na karę 150 stawek grzywny w wysokości 10 złotych stawka. P. L. (1), jakkolwiek cierpi na zaburzenia nerwicowe o charakterze lękowo-depresyjnym, to jednak pozostają one w nasileniu lekkim i w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia, jak i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowody:

- oświadczenie P. L. (1) – k. 132-132v;
- dane o karalności – k. 122;

- opinia sądowo-psychiatryczna – k. 136-137;

M. S. w toku postępowania przygotowawczego złożyła wyjaśnienia, w których oświadczyła, że była zarejestrowana jako przedsiębiorca, jednak w okresie tym, faktycznie nie wykonywała żadnej działalności gospodarczej osobiście. Nie miała żadnej wiedzy na temat tego, jak jej firma funkcjonuje, natomiast sprawami biznesowymi zajmował się jej ówczesny konkubent P. L. (1). M. S. oświadczyła, że P. L. (1) zaproponował jej zawarcie z firmą leasingową umowy, której przedmiotem miał być wózek widłowy. Po uzyskaniu jej aprobaty, co do wynajęcia wózka widłowego, P. L. (1) zajął się jego odbiorem i eksploatacją, a także regulowaniem rat leasingowych. Wskazała również, że w posiadaniu wózka widłowego był wyłącznie P. L. (1). M. S. przyznała, że podpisała dokument o nazwie „umowa przechowania” datowany na 10.03.2016 r. wyjaśniając jednocześnie, że w chwili w której składała na nim swój podpis, nie zapoznała się z jego treścią oraz, że nie było na nim podpisu A. N. (1). Nadto M. S. oświadczyła, że nie wie czy wózek widłowy został oddany na przechowanie firmie (...) sp. z o.o. w W.. M. S. w swych wyjaśnieniach potwierdziła odbiór wypowiedzenia umowy leasingu przez (...) S.A. z siedzibą we W., które zostało nadesłane do niej pocztą. Oskarżona w swoich wyjaśnieniach podkreślała, że w posiadaniu wózka widłowego pozostawał P. L. (1) i nie ma ona wiedzy co się z nim stało „nie mam pojęcia gdzie wózek widłowy marki T. został po przekazaniu go przez (...) Fundusz (...) przechowywany przez niego i co się z nim stało” – k. 109. Oświadczyła również, że nic jej nie mówi osoba o danych A. N. (1) oraz, że nic jej nie wiadomo na temat by wózek widłowy marki T. miał być przekazany firmie (...) (k. 109v).

Przesłuchana po raz drugi w toku postępowania przygotowawczego zmieniła częściowo swoje wyjaśnienia wskazując, że faktycznie zawarła umowę przechowania ze spółką (...) sp. z o.o. w W., której przedmiotem miał być wózek widłowy T. /(…). W tym celu spotkała się z A. N. (1), a nawet udała się na miejsce gdzie wózek miał być przechowywany. Po przekazaniu A. N. (1) wózka widłowego kontakt z nim się urwał i w późniejszym okresie M. S. nie była w stanie ustalić miejsca położenia wózka widłowego (k. 148v-149)

Przed sądem oskarżona podtrzymała wyjaśnienia w których przyznała, że przekazała wózek widłowy A. N. (1), zaś co do odmienności w swoich wyjaśnieniach podtrzymała twierdzenie, że wcześniej obciążyła winą P. L. (1) albowiem rozstała się z nim w nieprzyjemnych okolicznościach, oskarżony obiecał że się dla nie rozwiedzie a tak się nie stało. .

P. L. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i na wstępnym etapie postępowania przygotowawczego odmówił składania wyjaśnień. Następnie złożył wyjaśnienia w których wskazał, że współpracował z M. S. w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Pomógł jej także w załatwieniu formalności związanych z leasingiem wózka widłowego, a następnie poradził zawrzeć umowę przechowania z A. N. (1). Oskarżony wyjaśnił, że wózek był używany przez M. S., a jego rola zakończyła się w momencie sfinalizowania umowy leasingu i sprowadzenia wózka. Oskarżony zasugerował również, że wózek został sprzedany przez M. S..

Sąd zważył, co następuje.

Sąd uznał wyjaśnienia M. S. za wiarygodne w tej części w jakiej opisała ona okoliczności dotyczące jej współpracy z P. L. (1) w ramach prowadzonego przez nią przedsiębiorstwa. Za prawdziwą należy jednak uznać tę relację, w której oskarżona wskazuje, że nie zajmowała się prowadzeniem własnej firmy, a wszelkie dokumenty dotyczące działalności gospodarczej podpisywała w porozumieniu z P. L. (1). Z tego też względu, spójne i logiczne są te wyjaśnienia oskarżonej, w których stwierdza ona, że nie wiedziała co się działo z wózkiem widłowym marki T., stanowiącym przedmiot umowy leasingu. Oskarżona wskazała, że odbiorem wózka i jego eksploatacją zajmował się wyłącznie P. L. (1), co jest prawdą, albowiem wynika to z dokumentów w postaci protokołu przekazania wózka widłowego T. /(…) z dnia 5.01.2016 r. (k. 102), umowy serwisowej wózka widłowego T. /(…) (k. 103-105), karty gwarancyjnej (k. 106) jak również korespondencji e-mail (k. 130) prowadzonej przez P. L. (1) z firmą zajmującą się dystrybucją wózków widłowych.

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej w tej części w jakiej wskazała ona, że samodzielnie podjęła decyzję o przekazaniu wózka widłowego A. N. (1) i spotkała się z nim zawarcia umowy przechowania sprzętu przez spółkę (...) sp. z o.o. w W.. Ten fragment wyjaśnień oskarżonej jest nielogiczny i niespójny z ich pozostałą treścią,

albowiem przez cały czas trwania postępowania M. S. konsekwentnie wskazywała, że nie interesowała się nigdy wynajętym w ramach umowy leasingu wózkiem widłowym i nie miała wiedzy co do sposobu korzystania z niego przez P. L. (1). Sąd uznał zatem, że prawdziwe są wyjaśnienia składane przez oskarżoną w początkowym etapie postępowania przygotowawczego, w których utrzymywała ona, że bez jej wiedzy z wózka widłowego korzystał P. L. (1). O prawdziwości tej części wyjaśnień świadczy to, że były one składane w sposób spontaniczny, są spójne, zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a także znajdują potwierdzenie pozostałym materiale dowodowym, m.in. w zeznaniach J. Ś. (1), który wskazał, że nigdy na terenie placu przy ul. (...) – tj. miejscu wskazywanym później przez oskarżoną – żaden wózek widłowy nie był przechowywany.

Sąd uznał wyjaśnienia P. L. (1) za wiarygodne jedynie w tej części w jakiej wskazał on, że prowadził on wspólnie z M. S. w sposób faktyczny działalność gospodarczą, zajmując się sprawami bieżącymi, związanymi z funkcjonowaniem przedsiębiorstwa. Fakt ten potwierdziła oskarżona M. S. oraz wynika to także z dokumentów związanych z nabyciem i odbiorem wózka widłowego T. /(...). W pozostałym zakresie wyjaśnienia P. L. (1) są niewiarygodne. Przede wszystkim za nieprawdziwą należy uznać okoliczność wskazywaną przez oskarżonego, która miałaby polegać na zawarciu przez M. S. z firmą (...) sp. z o.o. w W. umowy przechowania wózka widłowego na placu przy ul. (...) w T., rzekome spotkanie M. S. z A. N. (1) oraz fakt użytkowania wózka przez M. S.. Powyższe bowiem nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. M. S. stanowczo twierdziła w swych wyjaśnieniach, że nigdy nie widziała wózka widłowego i nie zajmowała się jego eksploatacją. Wskazała, również, że dokument „umowa przechowania” podpisała, gdy nie było na nim podpisu A. N. (1), nie czytając go. Wyjaśnienia M. S. co do rzekomego spotkania z A. N. (1) uznano za niewiarygodne, ze względu na ich sprzeczność z treścią wcześniejszych oświadczeń oskarżonej i z tego względu nie mogą one stanowić potwierdzenia dla wersji zaprezentowanej przez oskarżonego P. L. (1). Za nieprawdziwe sąd uznał także twierdzenia P. L. (1) co do braku jego wiedzy odnośnie dalszego losu i przeznaczenia wózka widłowego po dokonaniu przez niego odbioru sprzętu od firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Z wiarygodnej w tym względzie relacji oskarżonej M. S. wynika, że od chwili odbioru wózka, jego wyłącznym posiadaczem był P. L. (1), zatem powinien on również dysponować informacjami, które mogłyby dotyczyć późniejszych faktycznych rozporządzeń sprzętem stanowiącym przedmiot umowy leasingu.

Zeznania świadka W. W. (1) – windykatora terenowego (...) S.A. we W. sąd ocenił jako wiarygodne w całości. Świadek opisał w nich swe próby, podejmowane w okresie od 6 do 8 lipca 2016 r., w celu ustalenia miejsca położenia przedmiotu leasingu. Świadek zeznał, że w tej sprawie spotkał się osobiście zarówno z M. S., jak i P. L. (1). Oskarżona w rozmowie z nim oświadczyła, że wózek widłowy jest w posiadaniu P. L. (1), sama natomiast nigdy przedmiotu leasingu nie widziała. W. W. (1) zeznał, że P. L. (1) w trakcie rozmowy początkowo utrzymywał, że wynajął sprzęt firmie (...) i obecnie nie wie gdzie on się znajduje. Kończąc rozmowę ze świadkiem P. L. (1) przyznał jednak, że wózek widłowy został sprzedany. Przed sądem świadek złożył obszerniejsze zeznania niż w postępowaniu przygotowawczym opierając się na swoich dokumentach i notatkach. Podczas pierwszego spotkania z oskarżoną przyznała ona, że sprzęt jest w jej posiadaniu i nie będzie problemu ze spłatą rat. Podczas kolejnego spotkania, które odbyło się za dwa dni oskarżona oświadczyła, że faktycznie działalność założyła dla swojego partnera, a sama pracuje jako kelnerka. W obecności świadka zadzwoniła do oskarżonego i przekazała słuchawkę W. W. (1). Świadek zeznał, że przeprowadził rozmowę z oskarżonym, dowiedział się, że do piątku nastąpi okazanie sprzętu i płatność. Z relacji świadka wynika, że to oskarżony polecił M. S. podpisanie oświadczeń, które znajdują się w aktach sprawy na k. 28- 29. Z zeznań świadka wynika, że oskarżony P. L. (1) zadzwonił do niego i zaproponował spotkanie, które odbyło się w restauracji (...). W czasie tego spotkania oskarżony P. L. w sposób pokrętny wskazywał gdzie ma się znajdować sprzęt, że wózek wynajął spółce (...) reprezentowanej przez A. N. (1) i że nie może ustalić gdzie jest wózek i spółka. Świadek W. W. (1) poradził oskarżonemu aby złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez A. N. (1). W tym miejscu wskazać należy, że gdyby faktycznie miała miejsce taka sytuacja jaką kreował oskarżony to dziwi fakt niezgłoszenia tego faktu na policji. Podnieść należy także, że z zeznań świadka wynika, że oskarżona przyznała, że podpisała umowę przechowania wózka widłowego z A. N.. Gdyby jednak faktycznie taką umowę podpisała, winna dysponować potwierdzeniami dokonania opłat za przechowanie. A jak wiadomo opłaty takie nie były przesyłane A. N.. Oskarżona przyznała przed świadkiem, że wózka nigdy nie widziała i nie ma nawet pewności, czy kiedykolwiek ów wózek został do T. przywieziony.

W ocenie sądu świadek W. W. (2) zeznawał zgodnie ze swoim stanem wiedzy, w sposób obiektywny i logiczny. Świadek jest osobą obcą zarówno dla oskarżonej, jak i oskarżonego. Z uwagi na charakter wykonywanych przez siebie usług, które polegają na windykacji terenowej i poszukiwaniu przedmiotów wyleasingowanych przez swego zleceniodawcę u osób trzecich, nie miał on interesu w tym, aby podejmować jakiekolwiek próby wpłynięcia na wynik toczącego się postępowania i przedstawiać nieprawdziwe okoliczności obciążające oskarżonych. Zeznania W. W. (1) nie noszą cech stronniczości, sąd nie dopatrył się w nich nieścisłości, są one spójne i klarowne. Świadczy o tym choćby fakt, iż znajdują one potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji (oświadczenia M. S. – k. 28-29) oraz w wyjaśnieniach oskarżonej. W toku postępowania nie ujawniły się dowody, które podważyłyby zaufanie do rzetelności i autentyczności zeznań W. W. (1), dlatego też mogły stać się w całości podstawą do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Zeznania A. N. (1) sąd uznał za niewiarygodne w całości, poza tymi ich fragmentami, w których przyznał, że złożył swój podpis na „umowie przechowania” zawartej w dniu 10.03.2016 r. w T. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. a M. S.. Okoliczności podnoszone przez świadka nie znajdują żadnego oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Twierdzenia o nabyciu udziałów w spółce (...) przez świadka oraz pełnieniu funkcji prezesa zarządu w spółce są całkowicie gołosłowne, albowiem nie dysponuje on żadnymi dokumentami (m.in. ważną w świetle przepisów Kodeksu spółek handlowych umową sprzedaży udziałów przez R. A. i T. W. (2), uchwałą o powołaniu na stanowisko prezesa zarządu), które mogłyby faktycznie wskazywać na uzyskanie statusu wspólnika ww. spółce. Co do rzekomego przechowywania przez niego wózka widłowego na terenie wynajmowanego placu przy ul. (...) w T. świadek mówi nieprawdę. Pracownik gospodarczy firmy do której należy powyższy plac – J. Ś. (2) – w sposób stanowczy i konsekwentny, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem, oświadczył, że na plac przy ul. (...) w T. firma (...) przywoziła jedynie odpady i z całą pewnością nigdy nie znajdował się na nim żaden wózek widłowy (k. 143 – 144, k. 240).

W ocenie sądu, zeznania świadka T. W. (2) należy ocenić jako wiarygodne, w tym zakresie w jakim wypowiada się on o okolicznościach faktycznych dotyczących jego uczestnictwa w spółce (...) sp. zo.o. w W.. Świadek jest większościowym udziałowcem w spółce, w której posiada 90 % udziałów. Na prawdziwość relacji świadka wskazują przede wszystkim dokumenty w postaci umowy sprzedaży udziałów spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (k. 63-66v) i protokół z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 19 maja 2015 r. wraz z listą obecności (k. 66-67), a także zeznania T. S. (k. 61v, 180v) oraz R. A. (k. 73v.). Prawdziwe są również te oświadczenia świadka, w których zeznał on, że nie ma żadnej wiedzy na temat zawarcia przez (...) sp. z o.o. w W. rzekomej umowy przechowania wózka widłowego z M. S.. Zarówno oskarżona, jak i inni świadkowie nie wskazywali bowiem, aby T. W. (2) mógł dysponować wiadomościami na ten temat. Nie sposób jednak odnieść się do tych wypowiedzi świadka, które dotyczą aktualnego statusu prawnego poszczególnych osób w spółce, albowiem stanowią one jedynie subiektywną opinię wyrażoną przez T. W. (2) i jako taka nie wiąże ona sądu. Nadto, zeznania świadka są w tym zakresie niespójne i nielogiczne, co jednak zdaje się wynikać z braku dostatecznej znajomości przepisów prawa, a nie chęci umyślnego przedstawiania faktów w sposób odmienny od rzeczywistości. Świadek bowiem wskazał, że jest „formalnym udziałowcem spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. od maja 2015 roku (...) do mnie należy 90% udziałów w spółce, pozostałe udziały należą do pana A.”, po czym następnie oświadczył, że „w sierpniu 2015 roku zbyłem swoje udziały A. N. (1), jednakże nie jest to potwierdzone notarialnie (...) nie udało mi się tego dokonać, ponieważ od tego czasu nie posiadam z nim kontaktu i nie mogę dokonać sprzedaży swoich udziałów formalnie w postaci aktu notarialnego”. Z wypowiedzi świadka wynika zatem, że pomiędzy nim a A. N. (1) miało dojść w sierpniu 2015 roku do zawarcia umowy sprzedaży udziałów w (...) sp. zo.o. w W., jednak umowie tej nie została nadana odpowiednia forma prawna w rozumieniu art. 180 § 1 k.s.h. Rzecz jasna, ocena świadka co do utraty przez niego statusu wspólnika w spółce (...) i uzyskania praw udziałowych przez A. N. (1) jedynie na podstawie „nieformalnej” umowy jest błędna, albowiem ważne i wywierające skutki prawne zbycie udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wymaga zawarcia umowy z podpisami notarialnie poświadczonymi. Świadek natomiast wprost oświadczył, że umowa sprzedaży udziałów, która spełniałaby wymogi ważności, nie została dotychczas zawarta, albowiem nie posiada on już kontaktu z A. N. (1). Podobnie też, świadek nie wskazał, aby podjęta została przez niego i drugiego z udziałowców spółki – (...) – jakakolwiek uchwała o powołaniu A. N. (1) na stanowisko prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w W.. Fakt

pełnienia przez A. N. (1) funkcji prezesa zarządu spółki, świadek nietrafnie wiąże z zawarciem przez niego w sierpniu 2015 r. umowy sprzedaży udziałów, która jak sam stwierdził, nie mogła wywołać żadnych skutków prawnych.

Zeznania drugiego ze (...) sp. z o.o. w W. – R. A. sąd uznał również jako wiarygodne w zakresie w jakim wskazał, że nie interesuje się działalnością spółki, ponieważ jest udziałowcem mniejszościowym (posiada 10 udziałów) i wszystkie decyzje w spółce podejmuje T. N.. Powyższe wynika z umowy sprzedaży udziałów spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (k. 63-66v) i protokół z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 19 maja 2015 r. wraz z listą obecności (k. 66-67), a także zeznania T. S. (k. 61v, 180v) oraz R. A. (k. 73v.). W ocenie R. A. prezesem spółki jest bowiem A. N. (1), jednak świadek nie wskazał, z jakich okoliczności fakt ten miałby wynikać. Z tego względu, sąd uznał, że wypowiedź ta jest nieprawdziwa i może w zasadzie stanowić jedynie o istnieniu u świadka pewnego rodzaju przekonania (oceny) co do statusu prawnego i roli, którą pełni A. N. (1) w spółce (...).

Sąd uznał zeznania T. S. za prawdziwe w całości. Znajdują one potwierdzenie w materiale dowodowym, w szczególności jego wypowiedzi korespondują z dokumentami w postaci aktu założycielskiego spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 68-72v; odpisem pełnym z Rejestru Przedsiębiorców – Krajowego Rejestru S. spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 36-40; umową sprzedaży udziałów spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) -66v; protokołem z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 19 maja 2015 r. wraz z listą obecności – k. 66-67). Świadek w sposób konsekwentny wskazywał, że jego rola związana ze spółką (...) sp. z o.o. w W. sprowadzała się jedynie do pomocy prawnej w założeniu i zarejestrowaniu spółki, a następnie dokonania jej sprzedaży na rzecz T. W. (2) i R. A..

Za wiarygodne sąd uznał dokumenty w postaci: umowy leasingu operacyjnego (...) (...), faktury VAT nr (...), noty korygującej VAT nr(...), pisemnego oświadczenie o rozwiązaniu umowy leasingu operacyjnego (...) (...) skierowane przez (...) S.A. z siedzibą we W. do M. S. z dnia 4.5.2016 r., wydruk z (...) dotyczący działalności gospodarczej prowadzonej przez M. S., aktu założycielskiego spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., odpisu pełnego z Rejestru Przedsiębiorców – Krajowego Rejestru S. spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., umowy sprzedaży udziałów spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., protokołu z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 19 maja 2015 r. wraz z listą obecności. Dokumenty te zostały sporządzone i wystawione przez upoważnione do tego osoby. Ponadto, ich prawdziwość nie była w toku procesu kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd powiedział stanowisko wyrażone przez biegłych w opiniach sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej dotyczącej poczytalności oskarżonego P. L. (1). Opinia ta była jasna – żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwa zastrzeżeń co do komunikatywności. Była też pełna, gdyż biegli odnieśli się do wszystkich relewantnych okoliczności z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. Z tego względu wnioski zawarte w opinii mogły posłużyć sądowi do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie

Dokument w postaci umowy przechowania wózka widłowego zawartej pomiędzy M. S., a (...) sp. z o.o. w W. w dniu 10 marca 2016 r. nie stanowił w ocenie sądu wiarygodnego dowodu, który mógłby posłużyć do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych. Czynność prawna, która miałaby wynikać z niniejszego dokumentu dotknięta jest bowiem wadą nieważności bezwzględnej z mocy samego prawa, ponieważ A. N. (1) w dacie zawarcia ww. umowy, nie był osobą pełniącą funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w W., a tym samym upoważnionym do składania za spółkę oświadczeń woli. Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wynika, że do dnia 19.05.2015 r. funkcję prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pełnił T. S.. Natomiast w dniu 19.05.2015 r. na prezesa zarządu ww. spółki powołany został T. W. (1) (zeznania T. S. – k. 61v, 180v, umowa sprzedaży udziałów spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. k. 63-66v, protokół z nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 19 maja 2015 r. wraz z listą obecności k. 66-67).

Zgodnie z art. 38 k.c. osoba prawna działa przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i w opartym na niej statucie. Natomiast zgodnie z art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Działanie organu (tj. osób

pełniących stosowną funkcję - zazwyczaj osób fizycznych) traktuje się jako działanie osoby prawnej. Jednakże o działaniu takiej osoby można mówić jedynie wówczas, gdy osoba pełniąca stosowną funkcję występuje w konkretnej sprawie, w sposób wyraźny lub choćby domniemany, właśnie jako organ, i działa w granicach jego kompetencji wynikającej z przepisów o ustroju konkretnej osoby prawnej. Jeżeli natomiast za organ osoby prawnej działała osoba niebędąca w istocie jej organem, to z punktu widzenia prawa nie doszło do żadnego działania osoby prawnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 czerwca 2002 r., I ACa 1372/01, OSA 2004, z. 1, poz. 2). W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 124/08 (OSNC 2009/11/146) przyjęto, że czynność prawna dokonana przez osobę, której nie można utożsamiać z organem osoby prawnej jest nieważna, wobec czego nie jest możliwe potwierdzanie tej czynności bez wyraźnej do tego podstawy prawnej, tym bardziej, że, z punktu widzenia prawa, osoba prawna w ogóle jej nie dokonała. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II CSK 180/09 (niepubl.) jednoznacznie stwierdzono, że czynność prawna dokonana przez „fałszywy organ” osoby prawnej (art. 39 k.c.) jest bezwzględnie nieważna.

Gołosłowne twierdzenia świadka A. N. (1) o rzekomym objęciu funkcji prezesa zarządu w spółce (...) nie znajdują potwierdzenia w żadnych dokumentach (np. notarialnie poświadczonej umowie sprzedaży udziałów, liście wspólników) mogących stanowić wiarygodny dla sądu dowód na istnienie jego umocowania w roli organu spółki. M. A. oraz T. W. (1) w swych zeznaniach wskazali, że A. N. (1) nabył od nich udziały w spółce (...) i – w ich ocenie – posiada z tego tytułu mandat do reprezentowania spółki (...) jako prezes jej zarządu. Należy jednak zauważyć, że okoliczności dotyczące zawarcia rzekomej umowy sprzedaży udziałów w spółce (...) pomiędzy M. A. i T. W. (1), a A. N. (1), na które powołują się zgodnie obaj świadkowie, wskazują, że dotychczas wcale nie doszło do przeniesienia udziałów (...) sp. z o.o. w W. na A. N. (1). Zgodnie z art. 180 § 1 k.s.h. zbycie udziału, jego części lub ułamkowej części udziału oraz jego zastawienie powinno być dokonane w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi. M. A. oraz T. W. (1) wprost zeznali, że szczególna forma prawna przewidziana przez ustawę dla umowy zbycia udziałów, nie została zachowana. W myśl natomiast postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2004 r., III CK 429/02, OSNC 2005, nr 4, poz. 67 „jej niezachowanie jest równoznaczne z nieważnością czynności. Czynność nieważna natomiast nie może wyrzucić żadnych pozytywnych skutków w sferze cywilnoprawnej, w obrocie prawnym powinna być w związku z tym traktowana jako nieistniejąca”. W konsekwencji należało stwierdzić, że jedynymi udziałowcami (...) sp. z o.o. w W. nadal pozostają M. A. i T. W. (1). Osoby te w swych zeznaniach nie wskazały, aby kiedykolwiek podjęta została przez nich uchwała (art. 201 § 4 k.s.h.) o powołaniu A. N. (1) na prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w W..

Mając na uwadze powyższe, sąd kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) oraz zasadą samodzielności jurysdykcyjnej (art. 8 k.p.k.), uznał, że „umowa przechowania” z dnia 10 marca 2016 r. zawarta pomiędzy M. S. a (...) sp. z o.o. w W., jest umową nieważną, ponieważ została zawarta przez osobę nieuprawnioną do reprezentowania spółki (...) sp. z o.o. w W.. Natomiast, jedyną okolicznością wynikającą z treści dokumentu „umowa przechowania” opatrzonego datą 10.03.2016 r. jest to, że M. S. złożyła oświadczenia woli w nim zawarte, oraz że na dokumencie tym, obok podpisu M. S., swój podpis złożył A. N. (1), oświadczając, że jest prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Jako niewiarygodne oceniono także pisemne oświadczenie złożone przez M. S. wobec W. W. (1) w dniu 6 lipca 2016 r. co do posiadania wózka widłowego oraz ciągłego wykorzystywania zgodnie z przeznaczeniem (k. 28). Oświadczenie to jest niezgodne z okolicznościami, na które oskarżona wskazała w swoich częściowo wiarygodnych wyjaśnieniach – tj. brakiem jakiegokolwiek wiedzy co do miejsca położenia wózka widłowego. Oskarżona M. S. w sposób konsekwentny wskazywała, że nigdy nie interesowała się przedmiotem zawartej umowy leasingu, a wszelkie czynności prawne oraz faktyczne dotyczące wózka wykonywał P. L. (1).

Występek przywłaszczenia polega na rozporządzeniu cudzą rzeczą ruchomą lub prawem majątkowym znajdującym się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swojego majątku albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do nich uprawnień właścicielskich (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2014 r., II K 3/14). Istota przywłaszczenia polega więc na bezprawnym potraktowaniu uzyskanej wcześniej cudzej rzeczy jak swojej własnej. Najczęściej w rachubę wchodzić będzie takie zachowanie, które będzie jednoznacznie wskazywać na traktowanie cudzej rzeczy lub prawa majątkowego jak swojego własnego (wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2008 r. II KK 221/08). nie musi to być tylko

czynność prawna charakterystyczna dla właściciela, ale w rachubę wchodzi tu jakikolwiek uzewnętrzniony przejaw traktowania danej rzeczy jak swojej własnej. Zamiar przywłaszczenia (*animus rem sibi habendi*) musi być przy tym powiązany ze świadomością sprawcy o braku tytułu prawnego ku temu (wyrok Sądu Najwyższego z 24.4.2007 r., IV KK 34/07). Cel sprawcy przestępstw przywłaszczenia sprowadza się do nieodwracalnego pozbawienia właściciela określonego składnika jego mienia i uczynienie z niego swojej własności (wyrok Sądu Najwyższego z 3.10.2005 r., V KK 15/05). Nie chodzi tu więc wyłącznie o zamiar sprawcy polegający na zerwaniu więzi prawnej łączącej cudzą rzecz ruchomą z jej właścicielem, ale sprawcy musi towarzyszyć chęć potraktowania tej rzeczy jak swojej własnej (wyrok Sądu Najwyższego z 11.6.1987 r., II KR 135/87).

Okolicznością tworzącą typ kwalifikowany przywłaszczenia w postaci sprzeniewierzenia (art. 284 § 2 k.k.) jest powierzenie sprawcy rzeczy przez jej właściciela. Dochodzi tu więc do swoistego nadużycia zaufania, jakim obdarzył sprawcę właściciel rzeczy (por. T. Oczkowski [w:] R.A. Stefański (red.) Kodeks karny. Komentarz, wyd. 3 Warszawa 2017, s. 1677). Rzeczą powierzoną jest rzecz wydana sprawcy w określonym celu, za dobrowolną zgodą jej właściciela (wyrok Sądu Najwyższego z 28.6.1978 r., Rw 208/79). Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2003 r., II KKN 273/01).

Dla odpowiedzialności karnej na podstawie art. 284 § 2 k.k. nie jest konieczne powierzenie rzeczy poprzez zachowanie szczególnej formy prawnej, jak również nie jest wymagane, aby powierzający określił precyzyjnie zakres uprawnień i obowiązków osoby, której rzecz jest przekazywana. Istotne jest natomiast to, by z okoliczności towarzyszących powierzeniu wynikało, że rzecz jest przekazywana jedynie czasowo bez prawa dysponowania, w tym w szczególności prawa rozporządzania rzeczą jak własną. Artykuł 284 § 2 k.k. nie określa bliżej istoty stosunku prawnego łączącego powierzającego rzecz oraz sprawcę. W związku z tym przyjmuje się, że dla powierzenia wystarczające jest przekazanie rzeczy w znaczeniu ogólnym, które ujawnia zaufanie do przechowującego.

Skutek polegający na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej powstaje w chwili rozporządzenia tą rzeczą jak własną przez sprawcę, nie zaś dopiero w momencie wystąpienia osoby powierzającej o zwrot powierzonej rzeczy.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy sądu uznał, że oskarżeni M. S. i P. L. (1) w dniu 10 maja 2016 roku w T. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali przywłaszczenia mienia w postaci wózka widłowego marki T. (...) rok prod. 2015 nr fabryczny (...), powierzonego przez (...) S.A z siedzibą we W. do użytkowania w ramach zawartej w dniu 14 grudnia 2015 r. umowy(...)w ten sposób, że nie zwrócili go leasingodawcy pomimo wypowiedzenia umowy leasingowej i wystosowania żądania zwrotu przedmiotu leasingu w wyniku czego powstały starty w wysokości 79.827 zł na szkodę (...) S.A z siedzibą we W.. W tej dacie oskarżeni nie byli już w posiadaniu wózka widłowego będącego przedmiotem umowy, nie byli w stanie realnie wskazać miejsca jego przechowywania, ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika iż wózek został sprzedany.

Przestępstwo z art. 284 § 2 kk zagrożone jest karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Sąd wymierzył oskarżonej M. S. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zas oskarżonemu P. L. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd wziął tu pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., uznając, że taka kary te spełnią wobec oskarżonych cele wychowawcze i poprawcze, a nadto zrealizują funkcję w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Okolicznością łagodzącą jaką sąd miał na uwadze przy wymiarze kary M. S. była postawa oskarżonej, częściowe przyznanie się do popełnienia zarzucanego jej czynu jak i wcześniejsza niekaralności. Okolicznością obciążającą przy

wymiarze kary oskarżonemu P. L. (1) była uprzednia karalność oraz fakt, że pełnił on wiodącą rolę w popełnieniu tego przestępstwa.

Zgodnie z dyspozycją art. 69§1 kk sąd może warunkowo zwiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. W wyroku z 10 maja 1995 r. (II KRN 28/95, Prok. i Pr. 1995, z. 10, poz. 3) Sąd Najwyższy wyraził zapatrywanie, iż : "Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozostaje zawsze prawem sądu, ale ma zastosowanie przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Merytorycznie najistotniejszym warunkiem jej orzekania jest dodatnia prognoza oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy oraz na jego dotychczasowym sposobie życia". Owa priorytetowa przesłanka stosowania omawianej instytucji winna wyrażać się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki próby i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. Należy bowiem podkreślić, iż ratio legis probacji tkwi w przekonaniu, że efekt resocjalizacyjny wobec sprawcy przestępstwa niewykazującego cech głębokiej demoralizacji osiągnąć można w warunkach wolności kontrolowanej, nakładając na niego stosowne środki probacyjne.

Wobec obu oskarżonych można wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną, która wyraża się w przekonaniu, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kar oskarżeni nie popełnią ponownie przestępstwa. Sąd zawiesił wobec oskarżonej M. S. wykonanie orzeczonej kary na okres 2 lat tytułem próby, a wobec oskarżonego P. L. (1) na okres 3 lat tytułem próby. Są to okresy konieczne dla zweryfikowania postawionej prognozy kryminologicznej wobec obu oskarżonych. Aby zwiększyć wychowawcze oddziaływanie na oskarżonych Sąd oddał ich w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i zobowiązał do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Na mocy art. 46 § 1 kk sąd zobowiązał oskarżonych solidarnie do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SA z siedzibą we W. kwoty 79.827 złotych.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49 poz. 223 ze zmianami). W ocenie Sądu uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonych nadmiernym obciążeniem albowiem oskarżeni nie mają stałego zatrudnienia.